TANITIM FİLMİ

CEM'İN MACERA GÜNLÜĞÜ
3. Sınıflar İçin (10 Kitap)

CEM'İN MACERA GÜNLÜĞÜ

Cem Macera Günlüğü...

On kitap, on farklı hikâye...

Duru bir dille kaleme alınan sanatlı ifadelerin aynı güzellikte resmedildiği bu seri, işlediği değerlerle çocuklarımızın gönlüne dokunacaktır.

Aynı zamanda her kitapta deyimler anlamlarıyla birlikte verilirken kitap sonunda ise "Kelime sandığım" etkinlikleri ile çocuklarımızın kelime hazinesini geliştirmek hedeflenmiştir.

13,5 x 19,5 cm ebat
Her biri 48 Sayfa
1. hamur kâğıt
Renkli, resimli

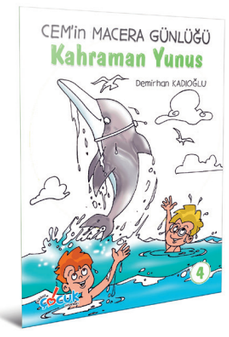

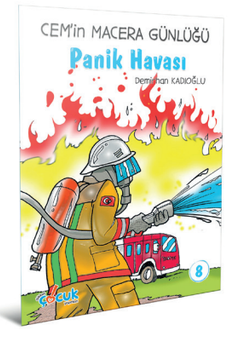

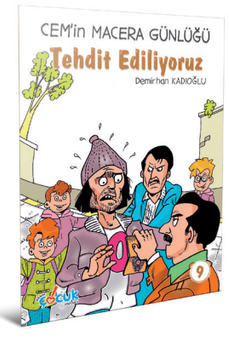

10 KİTAP

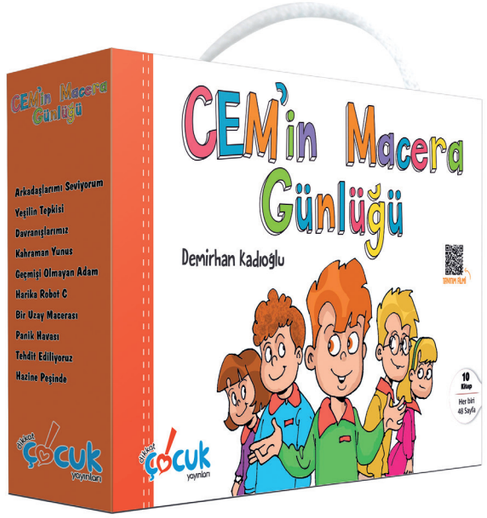

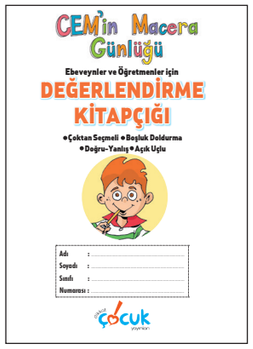

DEĞERLERİMİZ

- Arkadaşlık
- Doğa Sevgisi
- Görgü Kuralları
- Geri Dönüşüm
- Büyüklere Saygı
- İnternet Bağımlılığı
- Dünya Barışı
- Çevremizi Koruyalım
- Farkındalık
- Keşfetmek

KAZANIMLARIMIZ

- Okuma materyallerindeki temel bölümleri tanır.
- Noktalama işaretlerine dikkat ederek okur.
- Görselden/görsellerden hareketle bilmediği kelimeleri ve anlamlarını tahmin eder.
- Öğrencilerin yeni öğrendikleri kelime ve kelime gruplarından sözlük oluşturmaları sağlanır.
- Görsellerle ilgili soruları cevaplar.
- Görsellerden hareketle okuyacağı metnin konusunu tahmin eder.

CEM'in MACERA GÜNLÜĞÜ

ARKADAŞLARIMI SEVİYORUM

dikkat Çocuk yayınları

DİKKAT ÇOCUK YAYINLARI
ÇOCUK EDEBİYATI

CEM'in MACERA GÜNLÜĞÜ
ARKADAŞLARIMI SEVİYORUM

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Zerrin GÜNER KUYTAK

YAZAR
Demirhan Kadıoğlu

EDİTÖR
Fatma ACAR

REDAKSİYON
Ender YORUM

RESİMLEYEN
Demirhan Kadıoğlu

GRAFİK TASARIM
Refika Nur TUNCAY

KAPAK TASARIM
Refika Nur TUNCAY

YAYINCI SERTİFİKA NO.: 42200

ISBN: 978-605-7656-94-0

Matbaa Sertifika No: 41910
BASKI: Yenidevir Matbaacılık ve Gazetecilik A.Ş.
İnönü Mah. Muammer Aksoy Cad. Dere Sok. No:75
Küçükçekmece / Bahçelievler / İstanbul

Meclis Mah. Derviş Sok. No:38/1 34785 Sancaktepe / İSTANBUL
Tel:0 216 912 21 22 Fax:0216 313 86 50
www.dikkatcocukyayinlari.com iletisim@dikkatcocukyayinlari.com

Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Dikkat Çocuk Yayınları'na aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

dikkat çocuk yayınları

ARKADAŞLARIMI TANIYALIM

Doğrusu nereden başlayacağımı bilemiyorum. Günlük tutarken nelere dikkat edeceğim konusunda bilgi sahibi değilim.

Rastgele kalem oynatırsam ortaya bir şeyler çıkacak gibi.

Teknoloji ile aram iyidir. Üstelik bilgisayar oyunlarından iyi derecede puan topladığımı söyleyebilirim. Ama ben bu günlüğü yine de elle yazmayı tercih ediyorum. Çünkü deftere küçük notlar tutarsam yaşadıklarımı unutmayacağımı düşünüyorum.

Önce kendimden bahsetmek istiyorum:

Yolculuğu ve macerayı severim. Gerçi henüz ciddi bir mecera yaşamadım ama içime doğuyor, yakın zamanlarda bir şeyler olacak gibi hissediyorum.

Neşeli bir ailem var ve çok güzel bir evde yaşıyoruz. Güzel dediysem bana göre öyle... Mahallemizin ve sokağımızın en görünür yerinde. Dededen kalma olduğu için ahşap bir yapıdır. Evin içinde yürürken tahta zemin sürekli "gacır gucur" eder. Sanki biz evdeyken tahtalar bizimle konuşuyormuş gibi gelir bana.

Etrafımızın beton binalarla çevrili olması, bizim evi daha bir özel yapıyor diyebilirim.

Harika komşularım var ve harika arkadaşlara sahibim.

Cemil; gözlük numarası yüksek... Çünkü aramızda en akıllı ve bilgi sahibi olan o. Sürekli yeni dergileri ve kitapları karıştırır. Kendince buluşlar yapmaya çalışır. Bazen "Profesör" diye takılırız. Hoşuna gider.

Bir seferinde kişiye özel, uçan mini bir helikopter yaptı. Pervanesi etrafa zarar verir endişesiyle henüz bitirmedi. Evinin deposunda bir kenarda bekletiyor. Hâlâ üzerinde çalışıyor.

Cangül; Cemil'in kız kardeşi. Sürekli abisi ile didişir. Ancak hiçbir zaman kavga etmezler. Mesela biri bir fikir attığı zaman, saatlerce üzerinde konuşur, uzlaşamazlar. Şimdiden moda dergilerini göz ucuyla takip etmeye başladı. Mantığı kuvvetli ve matematiği süperdir.

Cafer; mutlaka her grubun şişman bir üyesi bulunur ya... Bizim açığımızı Cafer kapatıyor. Güçlü, sevecen, korumacı ve bir o kadar da fedakâr. Futbolda ne kadar başarısızsa, güreşte o kadar başarılı.

Canan; adı gibi candan... Bitki ve tabiatla ilgili pek çok bilgiye sahip. Merak bu ya... Yüzlerce çiçeğin adını bir çırpıda söyleyebilir. Müthiş bir çevreci. Bir o kadar da duyarlı. Ondan öğreneceğimiz çok şey var.

İşte böyle, arkadaşlarımı sizlere tanıtmaya çalıştım. Hepsinin ayrı ayrı özellikleri olmasına rağmen, bir anlamda benim eksik yanımı tamamlıyorlar. Arkadaşlık bu değil mi zaten? Hayata farklı gözlerle bakarak birbirimizi tamamladığımızı düşünüyorum. Grup olmanın özelliği de bu galiba... Ayrı ayrı yeteneklerimiz olmasına rağmen, aynı yöne bakarak bir birlik oluşturuyoruz kendi aramızda.

Kendimden bahsederken macerayı severim demiştim... Sebebine gelince; çizgi roman kitaplarını, felsefe kitaplarından daha fazla okuyorum.

Çizgi roman kitapları bende macera tutkusunu aşılıyor. Şimdiden çizerek, bir karakter oluşturdum bile.

Adımı söylemeyi unuttum. Benim adım; Cem! Bu arada, dikkatinizi çekti mi? Gerek benim ismim, gerekse arkadaşlarımın ismi hep "c" harfi ile başlıyor. Neden acaba? Bu bir rastlantı mı?

Bunun cevabını ilerleyen sayfalarımızda dikkatle okursan, göreceksin.

O hâlde sayfaları çevirmeye başlayın!

Bakalım, dört arkadaşımla nasıl bir araya geldik, bizi birleştiren parçalar neymiş ve ortak yönlerimiz neymiş? Hep beraber görelim!

CEMİL'İN BULUŞLARI

Cemil'le ilk tanıştığım günü hatırlamıyorum. Sanki kendimizi bildik bileli hep arkadaşmışız gibi gelir.

Bazen birbirimizin yüzüne bakıp, "Biz ne zaman arkadaş olduk?" diye sorarım. Yarı bilgiç bir tavırla dudağını büzerek sanki çok düşünüyor gibi yapar ve her seferinde, "Hmm... Doğduğumuzdan beri." der ve ardından kahkahayı patlatır.

Neredeyse her günümüz birlikte geçer ama bir gün Cemil aniden ortalıktan kayboldu. Yani ben onu bir müddet göremedim.

Bu ayrılık birkaç gün sürünce ciddi ciddi, "Acaba başına bir şey mi geldi?" diye düşünmeden edemedim. Evine gittim. Tam zili çalacaktım ki, evinin bodrumundan gelen sesler duydum. Bodrumun kırık camından bakınca gördüm ki babasının iş tulumunu üstüne geçirmiş, elinde ingiliz anahtarı, bir şeyler kurcalıyor. O "bir şey"leri merak ettim. Kapıyı tıklattım ve içeri girdim. Dönüp bakmadı bile. Yerde kırık dökük metal eşyalar, iki uçlu pervane, sağa sola savrulmuş vidalar ve elinde bir çekiçle bidona benzeyen bir metali düzeltiyor.

"Hayırdır ne yapıyorsun?"

"Birazdan görürsün."

Babasının tulumu üzerine bol geldiğinden paçalarını ayak boyuna göre katlamıştı. Üstü başı yağ içinde kalmıştı.

O buna aldırmıyordu bile. Gözlüğünü düzeltirken sonunda beni fark etti.

"Aaa! Cem, hayırdır? Ne işin var burada?"

"Seni merak eden bir arkadaşın olduğunu unuttun galiba?"

Gülümseyerek gözlüğünü düzeltti. "Sana ve mahalledeki arkadaşlarıma sürpriz yapayım dedim."

Ayağa kalktı, "Biliyor musun, Cangül'ün bile bu buluştan haberi yok."

"Buluş mu?"

"Elbette... Trafik sıkışıklığına bir çözüm getirmek için insan helikopter icat ediyorum."

"Hadi canım, sen de!"

"Bak, şu yerdeki pervaneler uçuşunu sağlayacak. Şu gördüğün bidon bizim deneyimiz. Onu insan gibi düşün. Eğer bu makine parçasını uçurabilirsem, o bidonun yerine gerçek insan geçecek. İlk kendimde denemek istiyorum."

"Akıllı ve zeki olduğundan şüphem yoktu ama bu kadar girişken olduğunu bilmiyordum."

"Neredeyse, bitti... Ben de seni bana yardım etmen için çağıracaktım."

"Ne yardımı?"

"Şu metal parçalarını bir kutuya koyup, beraber taşıyalım. Ondan sonra, geniş bir arazide test uçuşu yapalım, ne dersin?"

"İyi fikir."

Bodrumda bir kenarda duran tahta bir kasaya parçaları yerleştirdikten sonra Cemil, "Sen burada bekle, ben duş alıp, üstümü değiştirip hemen geliyorum." dedi. Hızla üst kata doğru çıktı. Birazdan kendimizi geniş bir arazide bulduk. Kimsecikler yoktu. Kasabada bulunan evler ufak tefek görünüyordu.

"Tamam Cem, burası çok uygun bir yer."

Birlikte kasayı açtık. Cemil, parçaları özenle içinden çıkardıktan sonra zemine yaydı. Cebindeki planı çıkardı ve ona bakarak, her parçayı vidalayarak monte etti. En sona iki uzun parça kalmıştı. Onlar da makinenin pervaneleriydi. Onu da ekleyince büyük bir makine ortaya çıkmış oldu.

Cemil, cebindeki kumandayı çıkardı. "Galiba tamamız." Ancak, makine yerde yatıyordu. Dik tutmak gerekiyordu.

"Şimdi onu dik tutmak lazım." dedi Cemil. Hemen gövdesi olan bidon kısmından tuttum. Ancak pervane eğer çalışırsa, zarar verebilirdi. Yere uzandım ve kollarımı yukarı kaldırdım. "Tamam böyle iyi." dedim.Cemil elli metre kadar geri çekildi. Uzaktan kumandanın yeşil düğmesine bastı. Pervane, yavaşça dönmeye başladı. Sonra hızını arttırmaya başlayınca Cemil, "Bıraak!" diye bağırdı. Ben bırakınca makine nazlı nazlı süzülmeye başladı.

Cemil elinde kumanda sevinç çığlıkları atmaya başladı, "Uçuyoor! Uçuyooor!" Kahkaha ile uçan makine peşinden koşmaya başladı. Ben de Cemil'in peşinden...

Kumandanın sağ ve sol tuşlarına basıyor, minik helikopter bir sağa bir sola kayıyordu. Cemil'in sevincine diyecek yoktu.

Arkadaşım daha bu yaşında üstelik hiç kimseden yardım almadan bir icat yapmış ve ben de onun sevincine ortak oluyordum.

Ancak şu var ki, helikopter ağaçlık bölgeye gelince alçalmaya başladı. Cemil'in yüzündeki sevinç endişeye dönüştü. "Kumandanın pili mi bitiyor ne?" dedi kendi kendine. İşin kötüsü, pervaneler ağaç dallarını budamaya ve zarar vermeye başladı. Makine uçan baltaya dönüşmüştü adeta. Üstelik kontrolden çıkıp üzerimize gelmeye başladı. Pervaneler bir jilet kadar keskin olduğu için az önce peşinden koşarken şimdi biz makinenin önünde kaçışmaya başladık. Ne kadar koştuğumuzu hatırlamıyorum. Kaç kilometre kaçtığımızı da... Nefes nefese kalmıştık, dinlenmek için bir kenara çekildik. Pırpır sesleri az önce kesilmiş muhtemelen bir yerlere düşmüştü.

Geri döndük, gerçekten de minik helikopter paramparça olmuştu.

Cemil, yarı sevinç yarı üzüntüyle karışık başını kaşıdı. "Bir şeyi icat etmek güzel..."

"En azından planı hâlâ elimde ancak pervaneler konusunu yeniden düşünmek gerekiyor galiba. Ağaçlara ve insanlara zarar vermeyen bir pervane yapmanın bir yolunu bulmalı." dedi.

Parçaları topladık ve tahta kasaya geri koyduk.

Eve doğru giderken Cemil, "Bu sırrımız şimdilik ikimizin arasında kalsın Cem." dedi. Ben de başımı salladım. "Unuttum bile..." Az önce ne dedin sen?"

Günlüğüme not :

Cemil, hayatının ilerleyen yıllarında kesinlikle bilim adamı olacak.

CANGÜL'ÜN MATEMATİK SORUSU

Cangül, Cemil'in kız kardeşi. Gözleri sürekli parlayan ve çillerinden kurtulmak için çeşitli formüller düşünen biri. Ancak bu formülleri hiçbir zaman uygulamıyor sürekli erteliyordu.

Cangül bizim sınıftaydı. İlginç matematik sorularıyla sınıf arkadaşlarını bezdirirdi. Acaba bunu arkadaşlarından üstün olabildiğini ispatlamak için mi, yoksa gerçekten zeki olduğu için mi soruyordu anlamakta zorlanıyordum.

Yine böyle bir gün... Teneffüsteydik.

"Arkadaşlar!" dedi.

Zaten böyle başladı mı, herkes anlardı ki Cangül yine kesinlikle ilginç bir matematik sorusu soracak.

"Beni dinleyin! 7 çarpı 2'nin 5 fazlası kaç eder?"

Sınıftan çıt yok... Cep telefonu olanlar çantasına davrandılar ama okul idaresi, ders çıkışına kadar cep telefonların topladığı için elleri boş kaldı.

Tek tek sınıftakileri süzdü Cangül. Bana gelince durdu.

"Sen! Cevabı sen verebilir misin?" dedi.

"Neden ben?" diye sordum. "Hem cevap vermek zorunda mıyım?"

"Sınıf başkanısın da ondan. Aramızda en iyi olmak zorundasın. Bugüne kadar sorduklarımın hiçbirine cevap veremedin veya vermedin. Neden acaba?"

Bu çıkış hoşuma gitmemişti. Açıkça meydan okuyordu.

"Mecbur değilim ama çok istiyorsan, cevabını söyleyebilirim."

Sınıfta bulunan arkadaşlarım şaşırmış olacak ki, hemen etrafımı çevirdiler.

"Cevap nedir?" diye sesler yükseldi.

"Cevap: 14 artı 5."

Cangül'ün gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nasıl yani?" diyebildi.

"Bir kere 7 çarpı 2, 14 eder. Üstüne 5 fazla koyarsan 14 artı 5 eşittir: 19!"

Sınfta bir alkış tufanı koptu.

"Susun, yeter!" dedi Cangül. "Bu sefer daha zor bir soru soracağım: 40 eksi 22'nin 8 eksiği kaçtır?"

Dudak büktüm; "18 eksi 8 eşittir 10!"

Yine bir alkış koptu sınıfta.

"Evet doğru. Eh, büyüklerimiz şöyle der: Bükemediğin eli öpeceksin."

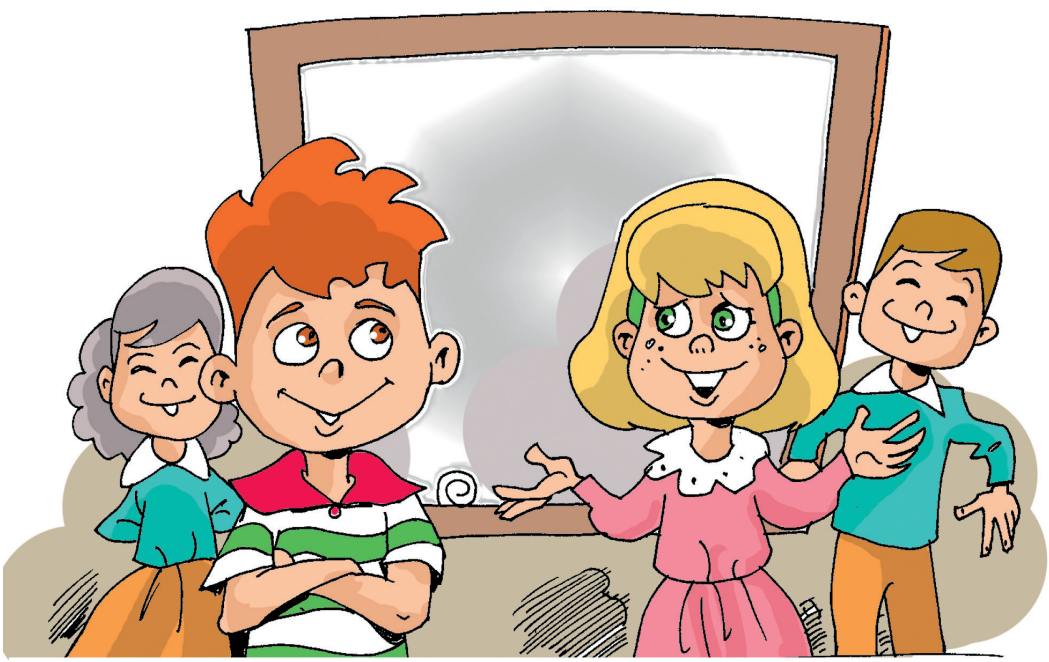

"Teşekkür ederim. Yalnız merak ettiğim şey şu; sen bu matematik sorularını nereden biliyorsun? Öyle ya, bir bakıma bu senin çok zeki olduğunu gösteriyor?"

"Abimle çok çalışıyoruz. Abim icat peşinde ben de matematik soruları peşindeyim."

"Eh doğrusu haklısın, abini iyi tanırım. Bu konuda aramızda en akıllı ve zeki olandır."

Günlüğüme not :

Bükemediğin eli öpeceksin.

TAHTADA İKİ MATEMATİK SAVAŞÇISI

Ertesi gün öğretmenimiz Nazlı Hanım, sınıfa girdiğinde beni ve Cangül'ü tahtaya kaldırdı.

"Dünkü münazaranız kulağıma geldi. Çok iyi bir matemamatik atışması yapmışsınız... Bir de ben göreyim dedim. Başlangıç olarak tahtaya bir problem yazacağım ve bunun çözümünü sizden rica edeceğim. Olur mu?"

Cangül'e baktım, kendinden emindi. "Hemen başlayabiliriz öğretmenim." dedi.

Ben ise tedirgindim. Çünkü bu tür bilgi yarışmalarına girip, kimin kazandığını ve kimin kaybettiğini insanlara göstermek çabası bana göre değildi. Ama başımı eğerek öğretmenimizin isteğini kabul ettim. Sanırım öğretmenimiz matematik işlemlerine ilgi çekmek istiyordu.

"Pekâlâ." diyerek tahtanın başına geçti. Öğretmenimiz tahtaya dikdörtgen çizdi.

Soru şuydu:

"Kenar uzunlukları 6 ve 10 santimetre olan diktörtgen şeklinin etrafı iple 3 defa sarılmak isteniyor. Bunun için ne kadar ip kullanılmıştır?"

İkimiz de tahtaya öylece baktık. Sonra birbirimizin yüzüne baktık. Ben aslında sonucu buldum. Ama öne çıkmak istemediğimden Cangül'e başımla işaret ederek onun çözmesini istedim.Cangül, eline tahta kalemini alarak başladı çözüme:

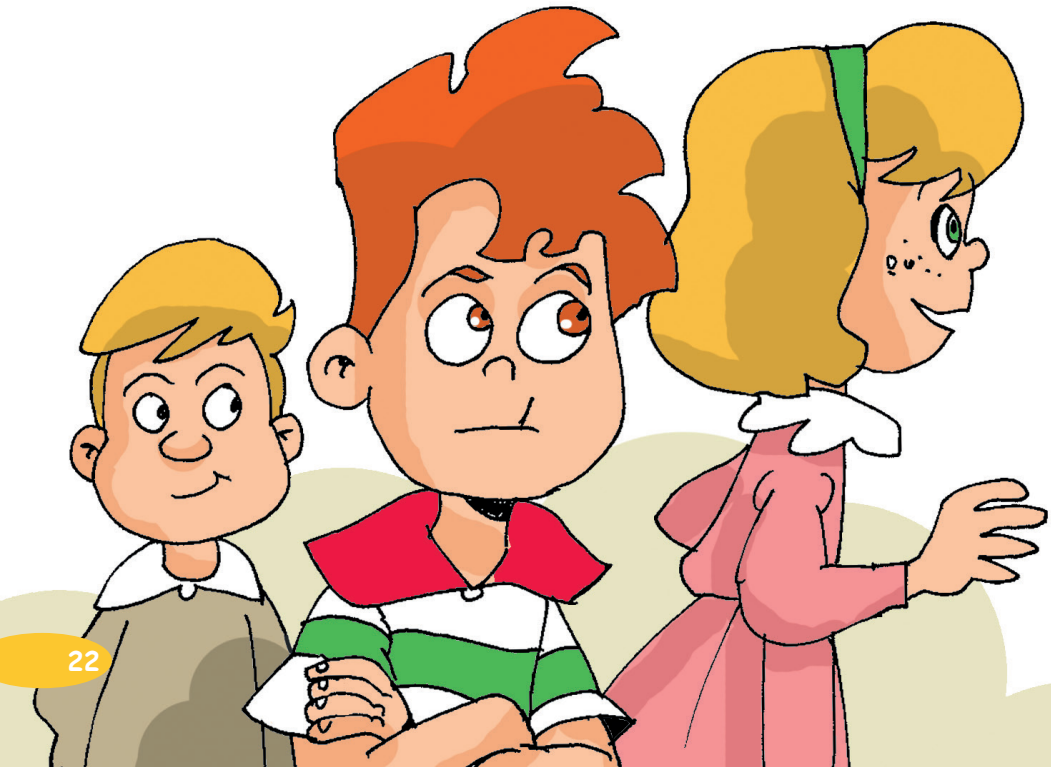

"Önce dikdörtgenin çevresini bulmamız gerekiyor. Madem, diktörtgenin kenar ölçüleri 6 ve 10 santimetre verilmiş.

"Evet."

"Dikdörtgenin çevresini bulmak için ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Önce verilen kenar uzunluklarını toplayacağız. Sonra da 2 ile çarpacağız."

"Yani?"

6 ile 8'i toplayalım. 14'ü buluruz. 14 çarpı 2, eşittir 28. Dikdörtgenimizin çevresi 28 santimetredir. İple 3 defa sarmamız isteniyor. Yani 3 ile çarpacağız. 28 çarpı 3, eşittir 84. Bu dikdörtgenin çevresini 3 defa sarmak için 84 santimetre ipe ihtiyacımız vardır.

Nazlı Öğretmen, hayretle Cangül'e baktı.

"Aferin."

Aynı anda sınıfta bir alkış koptu.

Nazlı Hanım tahtayı sildikten sonra yeni bir matematik sorusu yazdı.

"Kenar uzunluğu 80 ve 100 metre olan dikdörtgen şeklindeki bir tarlanın çevresine 4 metre arayla ağaç dikilmek isteniyor. Bunun için kaç tane ağaca ihtiyacımız vardır?

Bu soru bir öncekine benzer gibiydi ama farklı bir yöntemle çözülecekti. Yani bana göre basitti. Önce dikdörtgen şeklindeki tarlanın çevresini bulmamız gerekiyor. Kenar uzunluklarını toplayıp 2 ile çarpacağız. Daha sonra ise bulduğumuz sayıyı 4'e böleceğiz.

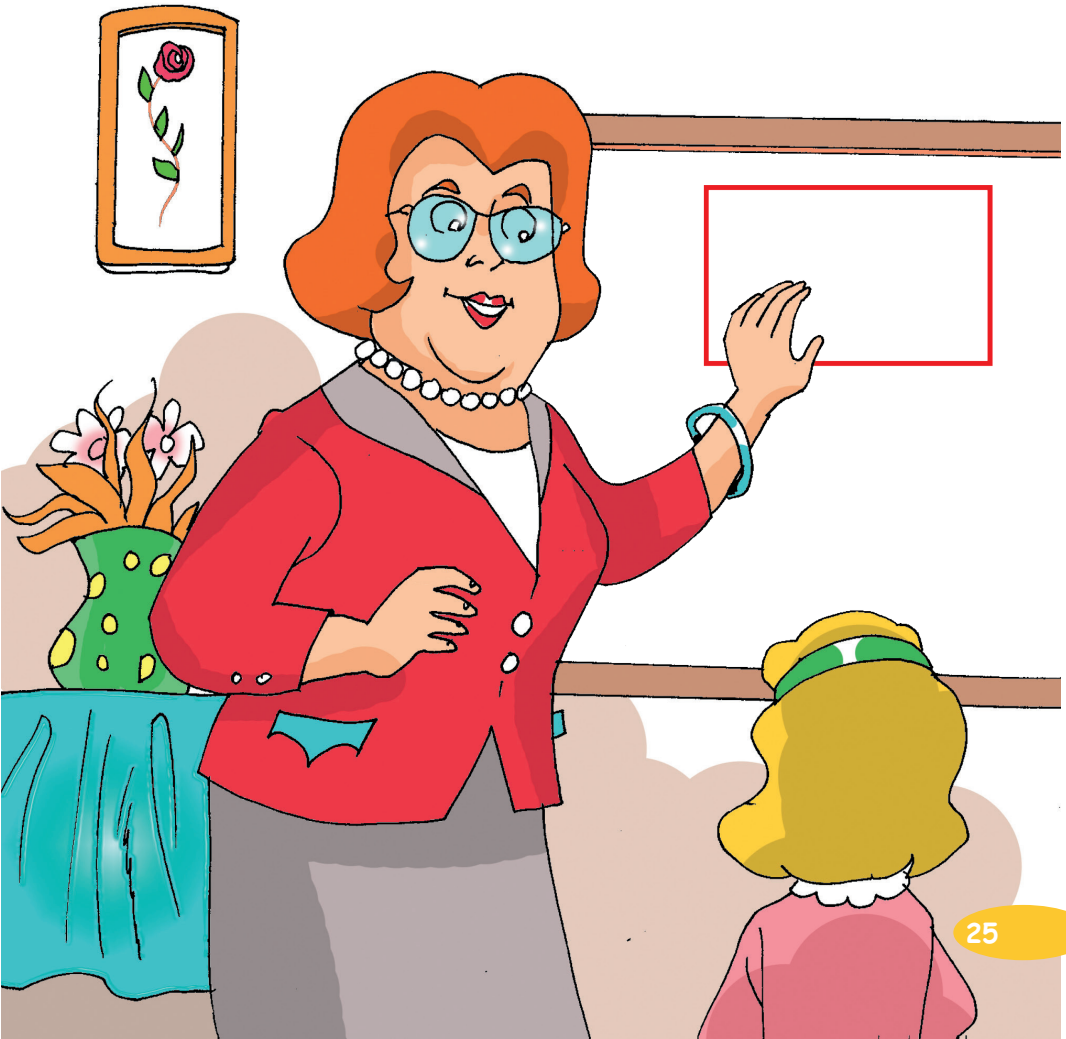

80 artı 100, eşittir 180. Çarpı 2, eşittir 360. Tarlamızın çevresi 360 metredir. 4 metre aralıkla ağaç dikilecek ise 360'ı 4'e böleriz. 90 sayısını buluruz. Yani 90 tane ağaca ihtiyacımız vardır.

Sınıfta yine bir alkış tufanı koptu.

Nazlı Öğretmen "Aferin!" demekten kendini alamadı.

Sınıfta öylesine çok ses olmuştu ki, okul müdürü gürültünün sebebini öğrenmek için kapıdan başını uzatarak sordu:

"Hayrola hocam? Öğrenciler rahat durmuyor mu?"

"Tam tersine müdürüm. Burada iki yetenekli öğrencimle matematik oyunu oynuyoruz. Görmenizi isterim, içeri buyurun."

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Nazlı Öğretmen'in gözleri parladı.

"Bravo! Aferin çocuklar!" derken tüm sınıf alkış ve ıslıklarla bize destek verdi.

Cangül, çözemediği sorunun ardından yanıma gelerek; "Çok teşekkür ederim, beni bu zor durumdan kurtardın ve yardımcı oldun." dedi.

"Ne demek, biz aynı sınıftayız ve birbirimize rakip değil, dostuz. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için." dedim.

Okul müdürümüz öylesine coşmuştu ki, bütün sınıfa dönerek, "Arkadaşlarınızın bu gösterisi çok hoşuma gitti. Evlerinizden izin alın bu akşam sizi yemeğe götüreceğim." dedi.

Tüm sınıf bu sefer müdürümüzü alkışlıyordu. Hem de avuçları patlayana kadar.

Bu olaydan sonra Cangül'le çok iyi arkadaş olduk.

Günlüğüme not :

Cangül, metamatik konusunda bize yardımcı olabilir.

CAFER KALEDE DEVLEŞİYOR

Hafta sonları bizim için futbol günleri demekti. Mahallemizin irili ufaklı çocukları bir araya gelir, takım oluşturur ve maç yapardık.

Güneşli bir hafta sonuydu. Futbol karşılaşması için takım kuruyorduk. Cemil'i takıma seçtim ama pek oynamak istemiyordu. Çünkü gözlüğü vardı ve eğer kırılırsa, babasının ona kızacağını düşünüyordu. Onu ileride değil geride oynatacağımı söylediğimde kabul etti.

Bir eksiğimiz daha vardı. İleride çekingen biraz da şişman bir çocuk gözlerimin içine bakıyordu. Ona baktığımda oynamak istediğini anladım. Ama söylemekten çekindiği de belli oluyordu. Bir baş işaretimle koşarak yanıma geldi.

Kendisine kalede görev vereceğimi söylediğimde yerine koşarak gitti ve kollarını iki yana açarak düdüğün çalmasını bekledi. Daha adını bile bilmiyordum ama ondaki sorumluluk bilinci beni umutlandırdı.

Hakem, mahallemizin en kıdemli futbolcularındandı. Bir zamanlar süper ligde top koşturmuş ve sakatlanınca futbola veda etmişti.

Hakemin, düdüğü çalmasıyla birlikte maç başladı. Maçın ilerleyen dakikalarında karşı takımın performansını inceledim. Görünüşe bakılırsa bizden üstün oyunculara sahiptiler. Üstelik iyi koşuyorlardı.

Onların bu kadar iyi olmalarının yanı sıra, birbirleriyle anlaşamamaları dikkatimi çekti. Şahsi oynuyorlardı. Bu bizim açımızdan iyiye işaretti. Çünkü bu, takımın zayıf yanını oluşturuyordu.

Arkadaşlarıma kaptanın sözünden çıkmamaları gerektiğini söyledim. Biz birlik olursak bu takımı yenebilirdik. Yani onlara vereceğim her talimat önemliydi. Çünkü bir kaptan, aynı zamanda takımını düşünmek zorundaydı.

Maç, ısınma turlarıyla başladı. Ama ilerleyen dakikalarda artık gol atmanın zamanı gelmişti. Karşı takımın kaptanı, pas verdiği arkadaşından topu geri alamayınca sinirlendi. Pas verdiği kişi, doğrudan topu kaleye attı. Cafer, bu hava topunu anında yakaladı.

Topu en yakınında bulunan Cemil'e verdi. Cemil şaşkınlıkla ne yapacağını bilemez hâlde, bir sağa bir sola baktı. Bu arada seyirciler arasında tiz bir ses yükseldi:

"Haydi, abi şunları yen artık!"

Bu Cangül'ün sesiydi. Kızcağız o kadar oyuncu arasında sadece abisini görüyor, adeta takımın kahramanı gibi tezahürat yapıyordu. Cemil ise gözlüğünün derdindeydi. Ya havadan top gelirse gözlük camını kırarsa? Üstelik kardeşinin tiz sesi onu rahatsız etmişti.

"Bekletme Cemil, topu bana at!" diye bağırmasam hâlâ düşünüyordu.

Toparlandı ve pasını verdi. Top ayaklarımın dibinde bir kedi gibi dolanıyordu. İleride, kalenin dibindeki arkadaşıma uzun pas attım. Topu göğüs kafesiyle yumuşatarak aniden kaleye vurdu. Kaleci son anda topu kurtardı. Bu iyiye işaretti. Karşı takımın oyuncularından homurtular yükselmeye başladı. Herhâlde bizi küçümsüyorlardı ve nasıl atak yapabildiğimize hem şaşırıp hem öfkeleniyorlardı.

Karşı takım atağa geçti, peş peşe Cemil'in olduğu yöne top atıyorlardı. Çünkü zayıf noktamızı bulmuşlardı.

Cemil iyi bir oyuncu olmadığı gibi korkak bir oyun sergiliyordu. Bu da onları cesaretlendiriyordu.

Ancak atılan her topa Cafer'in müdahalesi onların ataklarını geri püskürtüyordu. Cafer, eline geçirdiği her topu bana atıyor ve ben de karşı ataklarla onlara cevap veriyordu.

Birinci yarıyı 2-2 berabere bitirdik. İkinci yarıda biraz daha dinlenmiş olarak sahaya çıktık. Arkadaşlarım, verdiğim talimata sıkı sıkıya uyuyordu. Takımda bir birlik oluşturmuş ve sahada adeta at koşturuyorduk.

Onların gücü vardı, bizim de aklımız. Taktiklerimizle onları püskürtüyorduk. Golü, verdiğim pas üzerine arkadaşım Taner attı. 3-2 öndeydik. Son dakikalara girdik. Karşı takım bütün gücüyle atak yaparak üstümüze geldi. Takımın kaptanı benden iri olduğu için buldozer gibi geliyordu. Önüne çıktım, çalım atayım derken nereden geldiğini bilmediğim bir tekmeyle kendimi yerde buldum. Hakem olayı görmemişti. Kaptan sağ gösterip sol bacağıyla bana tekme atmış, yere yapıştırmıştı.

Acı içinde kıvranırken bir yandan da kalkmaya çalışıyordum. Sırıtarak kaleye doğru ilerlemeye devam etti. Hakem kolundaki saatin son saniyelerine bakıyordu. Elini kaldırdı. Bitiş için bir iki saniye kalmış olmalıydı.

Karşı takımın kaptanı önünü görmüyordu. Cemil bütün cesaretini toplayarak önüne çıktı. Bir omuz darbesiyle de onu devirdi. Gözlüğü düştü. Cafer yay gibi gerilmişti. Kaptanın önünde artık bir engel yoktu. Ona göre, sadece bir çocuk vardı, sırıttı ve bütün gücüyle topa vurdu.

Top, havada kavis çizerek kaleye doğru yöneldi. Bütün gözler topun gideceği yöne bakıyordu. Tam kale çizgisinden girecekti ki, Cafer kendinden beklenmeyen bir vücut kıvraklığı ile topu yumrukladı.

Yumruklanan top, yine kaptanın önüne geldi ve daha yakın bir mesafeyle topa vurdu. Bu sefer top, Cafer'in tam göbeğine isabet etti. Cafer iki eliyle topu tuttu. Bu sefer kesin kurtarışı gerçekleştirmişti. İşte tam o anda, düdük çaldı. Seyirciler büyük bir coşku içinde tezahürat yapmaya başladı. Cangül abisinin gösterdiği bu kahramanlık karşısında sahaya inerek onu kucakladı.

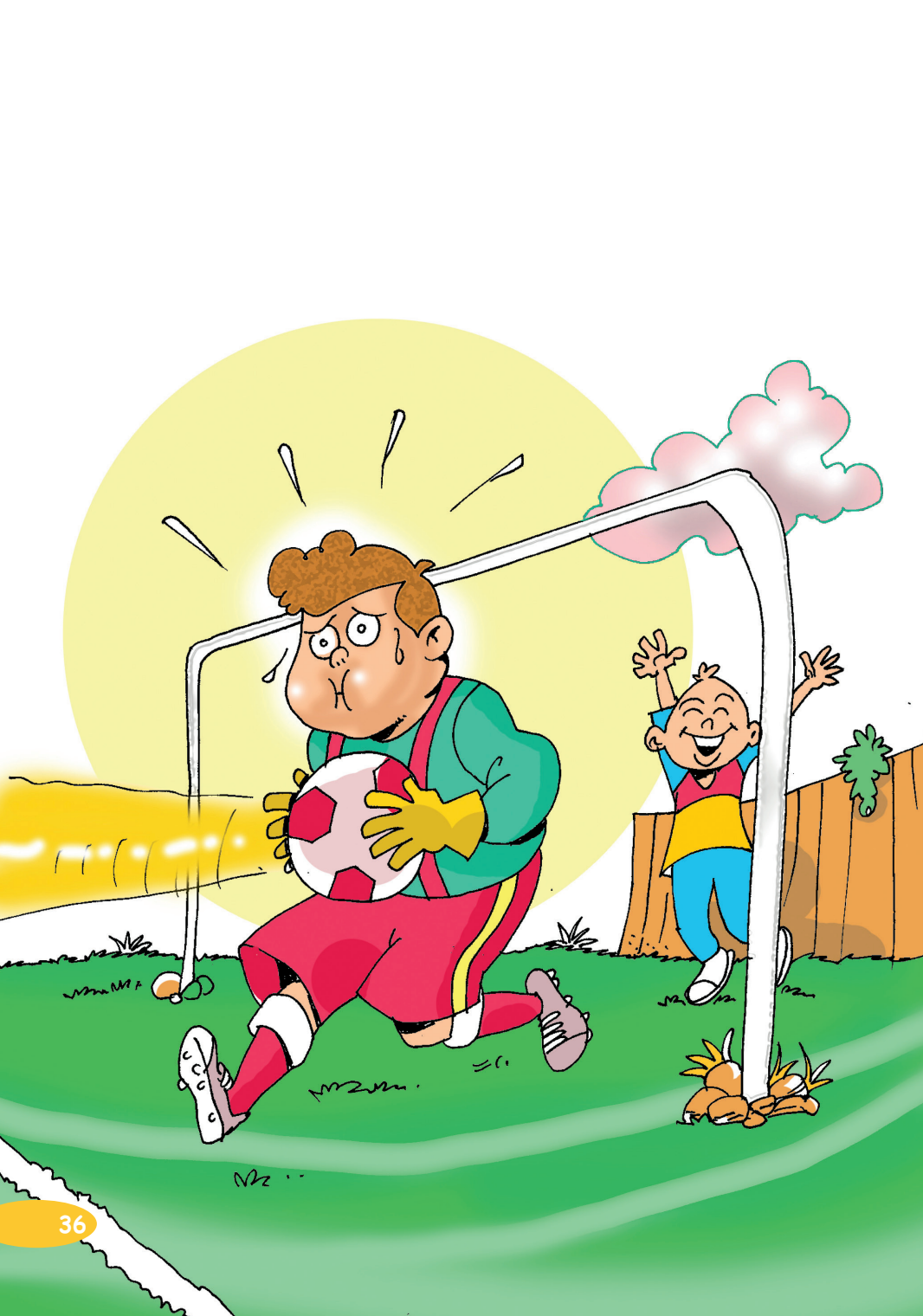

Cemil'in derdi ise düşen gözlüğü idi. Cangül'e, "Bırak şimdi sevinmeyi şu gözlüğümü bul, haydi!" diye çıkıştı.

Gözlüğü bulduklarında sapasağlamdı. Cemil işte o an sevinmeye başladı.

Karşı takımın kaptanı yanıma geldi. Elini uzattı ve bana, "Biz güçlüydük, siz akıllı. Demek akıl, güçten daha önemliymiş." diyebildi. Tebrik edip arkadaşlarıyla sahadan ayrıldı.

Cafer maçın en kritik anında topu kurtararak bir anlamda takımıda kurtarmıştı.

Ben bu sevimli ve yeni arkadaşımı sarılarak tebrik ettim.

"Çok iyi oynadın. Tebrik ediyorum. Yalnız adını hâlâ bilmiyorum."

"Cafer... Beni küçümsemediğin ve oyuna aldığın için teşekkür ederim."

"Her ordunun bir ata, bir atın bir nala, bir nalın da bir çiviye ihtiyacı var. Bir çivinin bir ordu kadar önemi olduğunu babam söylemişti."

Gülüştük ve ellerimiz omuzlarda top sahasını terk ettik.

Günlüğüme not :

Cafer'i, çok sadık ve koruyucu kimliği ile arkadaş listeme ekledim.

CANAN'IN ÇİÇEK İSMİ ANALİZİ

Cemil, kapıyı çaldığında okula yürüyerek gitmek istediğini söyledi. Zaten birazdan servisin geleceğini söylediğimde, "Bir gün de servise binmeyelim. Hem biraz yürüyüş yaparız. Biliyorsun uzmanlar günde yarım saat yürüyüş sporu tavsiye ediyor."

Güldüm. Çantamı aldım ve birlikte okula doğru yürümeye başladık. Hem yürüyüş yapıyor, hem de dersler üzerine sohbet ediyorduk. Cangül fırsatını yakalamış gibi hemen, "Üç tanesi 10'dan büyük olan 7 farklı sayma sayısının toplamı 60'tır. Buna göre bu sayılardan en büyüğü en çok kaçtır?" diye sordu.

"Yine mi? Önce nefes alayım. Hıım... Bir düşüneyim; üç tanesi 10'dan büyük olacak. O hâlde 4 tanesi de 10'dan küçük olacak. Bu sayılardan en büyüğünü sorduğu için biz 10'dan küçük olan sayıların en küçüklerini alacağız. 10'dan büyük olan üç tane sayıdan iki tanesini de en küçük olanları alacağız. Böylelikle cevabın: 27 oluyor. Doğru mu?"

Cemil gözlüğünü tutarak gülmeye başladı. "Tastamam doğru."

Cangül, "Hâlbuki abimle bunu bilemeyeceğini düşünmüştük."

"Unutma Cangül, el elden üstündür."

Bu arada koşarak yanımıza Cafer geldi, nefes nefeseydi. "Serviste sizi gördüm, hemen inip size eşlik edeyim dedim."

"İyi etmişsin. Hoş geldin." dedim.

Cemil, "Önceki hafta yaptığımız maç, herkesin dilinde. Bizim takım mahallede efsane oluyor galiba."

"Birlikten kuvvet doğar. Hepimiz aynı amaç uğruna çalıştık. Cafer'in son dakika çabası da unutulmazdı."

Biz bu şekilde sohbet ederken önümüzdeki yaşıtımız olan bir çocuk, elindeki çikolatanın kağıdını yere attı. Hâlbuki çöp kutusu az ilerideydi. Koşarak yanına bir kız geldi ve onu çöpe atması için uyardı.

Çikolata yiyen çocuk önce itiraz edecek gibi oldu ama bizi görünce hemen yerdeki buruşuk kâğıdı aldı ve çöpe attı. Yoluna devam etti.

Bu hareket karşısında hepimiz, bu davranışından dolayı o kızı alkışladık. Gülümseyerek yanımıza geldi.

"Benim adım Canan, aynı zamanda bir çevre aktivistiyim."

Cafer, "Aktivist mi? Ne demek o?"

"Aktivist, eylemci demek. Eylemci de girişimci demek. Ne bileyim buna benzer bir şey işte."

"Anlaşılan çevreye karşı duyarlısın öyle mi Canan?" diye sordum.

"Evet, hem de çok. Çünkü çiçekleri çok seviyorum. Çiçekleri korumak için çevreyi korumak gerekiyor."

Çevreyi korumak için de onu kirletmemek ve doğal hâliyle yaşatmak gerektiğine inanıyorum."

"Yaa çok ilginç." dedi Cangül.

Canan, "Daha da ilginç olanını söyleyeyim. Mesela bazı bitki türleri sizin kişiliğinizi gösterir."

Cangül merakla, "Aaa, gerçekten mi? Ben hangi tür çiçeğim mesela?"

"Kişiliğini tam bilemem ancak görüntüne göre bir önerim olabilir. Senin için ebegümeci diyebilirim. Sessiz, sakin ama çok zekisin. Dost canlısı, sevilmeyi bekleyen tavırların var. Küçük bir arkadaş grubu sana yetiyor. Yakınların seni el üstünde tutuyor."

Cangül çok sevindi. Cemil'e dönerek, "Gördün mü abi, Canan beni hemen çözdü."

Cafer atıldı, "Ya ben?"

"Hımm... Dur bakayım. Bildiğimiz otsun."

"Ama?"

"Dur, dur... Yanlış anlama. Açıklayayım; utangaç ve sevimlisin. Tanımadığın insanlarla konuşmayı sevmezsin. Arkadaşlarınla her şeyi paylayabilirsin. Arkadaş seçiminde oldukça dikkatlisin. Sevilen biri olduğun ortada. Hem de doğayı çok seversin. Bu yüzden ot gibisin dedim."

Canan, bana döndü, "Anlaşılan sırada ben varım. Peki ya ben?"

"Dereotu." dedi.

"Çünkü, arkadaşlarının arasında popülersindir. Kolay arkadaş edinirsin. Kendinden eminsin. Grup içinde sözü sayılır kişi olursun. Sözünü dinleten, dediğini yaptıran birisin. Kararlı tavırların çevreni etkiliyor. Yaşıtlarının seninle arkadaş olmak isteyebileceği türde birisin."

Cemil kendisiyle ilgili yorum yapılmayınca rahatlamış gibiydi. Bu arada okul binası gözükmüştü, karşı kaldırıma geçmemiz gerekiyordu. Işıklarda durduk. Canan, Cemil'e baktı ve "Sarmaşık." dedi.

"Ne, bana mı?"

"Evet, sana dedim." dedi gülümseyerek, "Sen de yerinde duramayan bir kişilik görüyorum. Durmadan ona buna sarılıp duruyorsun. Çok arkadaşın var ve sosyal hayatın renkli. Dikkat çekmeyi seviyorsun."

"Sana katılmıyorum. Yerimde duramayan bir kişiliğim var, doğru... Ama durmadan ona buna sarılmıyorum. Çok arkadaşım yok. Doğrudur, hayatım renklidir ve dikkat çekmeyi severim. Çünkü devamlı yenilik peşindeyim. Yani söylediklerin yarı yarıya tuttu."

Gülüştük.

"Ancak." dedi Cemil. "Bir kişinin karakterini söylemedin. Kendinin."

Bu arada yeşil ışık yandı. Hepimiz yaya geçidinden karşı kaldırıma doğru yürümeye başladık.

Canan, "Kıvırcık." dedi. "Kendimi kıvırcık olarak görüyorum. Ne zaman nasıl davranacağım belli olmaz.

Bazen her şeye salata olurum. Bazen bazı olaylardan ilk benim haberim olur. Çok ilgi görürüm. Sevimli miyim? Bilemem. Onu beni tanıdıktan sonra siz söylersiniz."

Hep birlikte gülüştük. Yeni bir arkadaş daha edinmiştik. Canan, aramıza hoş geldin!

Günlüğüme not :

Canan'ın çevre ve çiçek sevgisi grup olarak bizi etkiliyor. Eminim bu sevgi bize çok şey katacak.

BULMACA

Bulmacayı okuduğunuz hikâyeye göre çözünüz. Mavi kutucuklardaki şifreyi bulunuz.

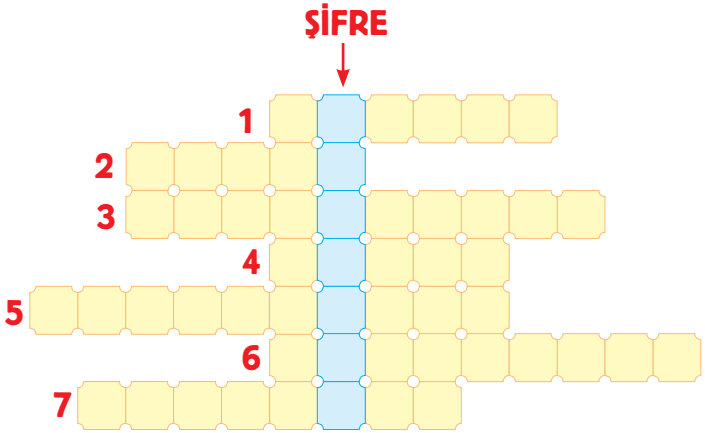

1. Cemil'in kız kardeşi
2. Grubun şişman üyesi
3. Cemil'in icadı
4. Makine, uçan ..... ya dönüşmüştü.
5. Cemil hayatının ilerleyen yıllarında .... olacak.
6. Cangül'ün ilginç ..... soruları
7. Cemil'in kişiliğini gösteren bitki

HİKÂYEMİZ
Konu:
Ana Fikir:
Karakterler:
Olaylar:
Yeni Kelimeler:
Yer ve Zaman: